

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/24/2019
Identifikačné číslo spisu: 7015201054
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7015201054.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: R. M. V., I. X. V. XXXX, G. Z. Š. XX, XXX XX N., korešpondenčná adresa Škultétyho 2, 040 01 Košice, právne zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Juskom, so sídlom kancelárie Račí potok 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Košiciach, Krajskému dopravnému inšpektorátu, so sídlom Kuzmányho 8, 041 02 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-57/2015-P z 3. júla 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/105/2015-69 z 25. mája 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/105/2015-69 z 25. mája 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Krajského dopravného inšpektorátu č. KRPZ-KE-KDI2-57/2015-P z 3. júla 2015 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobcovi p r i z n á v a právo na náhradu trov kasačného konania, ako aj na náhradu trov konania pred správnym súdom.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 6S/105/2015-69 z 25. mája 2017 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-57/2015-P z 3. júla 2015, ktorým žalovaný ako príslušný odvolací orgán zmenil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach - okolie č. ORPZ-KS-ODI2-203/2014-P z 26. marca 2015 čo do výroku o trovách konania tak, že zaviazal žalobcu uhradiť paušálnu sumu trov konania vo výške 33,- eur s tým, že rozhodnutie v zostávajúcej časti, že „...žalobca dňa 24.04.2014 v čase o 11:00 hod. spolu zavínal s V. H. dopravnú nehodu a to tak, že žalobca viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Honda Civic, evidenčné číslo N. po štátnej ceste I/68 v

smere od Obce Budimír v okrese Košice - okolie na Obec Bretejovce v okrese Prešov, kde na 102,061 km pri obchádzaní z ľavej strany stojaceho autobusu pri odbočke na križovatku tvaru „T“ na Obec Ploské v okrese Košice - okolie v tom istom smere jazdy pravou prednou časťou nárazníka narazil do pred ním idúceho bicykla značky MERIDA, ktorý riadil cyklista V. H., ktorý sa už zaraďoval pred stojací autobus do pravého jazdného pruhu k pravému okraju vozovky v smere na Bretejovce od Obce Budimír, následkom čoho cyklista po náraze spadol z bicykla na vozovku a utrpel ľahké poranenia, na základe ktorých bol prevezený rýchlou zdravotnou službou na ošetrovanie na traumatológiu a následne prepustený do domáceho liečenia. Nárazom osobného motorového vozidla do zadného kolesa bicykla došlo k poškodeniu cestného bicykla v celkovej výške cca 2.700,00 Eur ku škode jeho majiteľa V. H.. Poškodením osobného motorového vozidla jeho majiteľovi - žalobcovi nevznikla žiadna škoda. Po udalosti vodiči boli podrobení dychovej skúške na alkohol s negatívnym výsledkom. Počas ošetrovania na úrazovej chirurgii bol V. H. opätovne podrobený dychovej skúške na alkohol za prítomnosti funkcie R OO PZ KVP pplk. B. G. s negatívnym výsledkom, nakoľko cyklista je príslušníkom policajného zboru. K poškodeniu VPZ nedošlo.; čím porušil ust. § 3 ods. 2 písm. a), § 14 ods. 1, § 15 ods. 3 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) s poukázaním na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. a uznal ho za vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za čo mu podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona o priestupkoch uložil pokutu vo výške 150,- eur a zároveň podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch ho zaviazal uhradiť paušálnu sumu trov konania vo výške 16,- eur; zostalo nezmenené. Súčasne žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd skonštatoval, že ako vyplýva z obsahu pripojených administratívnych spisov a predovšetkým z vykonaného dokazovania, žalobca spolu zaviniť s V. H. (cyklistom) dopravnú nehodu, pri ktorej k zraneniu fyzických osôb nedošlo, ale bola spôsobená škoda na cestnom bicykli V. H. vo výške cca 2.700,- eur. Zo záveru vykonaného znaleckého dokazovania znalcom z odboru cestná doprava vyplýva, že technickou príčinou dopravnej nehody bola neskorá reakcia vodiča vozidla - žalobcu na skutočnosť, že cyklista sa po obídení autobusu nezaraďuje k pravému okraju. Zároveň znalec uviedol, že aj technika jazdy cyklistu z technického hľadiska nebola správna z dôvodu, že aj on mal obchádzať stojací autobus v bezpečnom odstupe a to optimálne s bočným odstupom asi 1 m, väčší bočný odstup bol zbytočný, keďže oproti neprichádzalo žiadne motorové vozidlo a autobus stál, teda nebol predpoklad, že sa bude pohybovať, a preto treba nechať väčšiu vzdialenosť. Keďže autobus, ktorý predbiehal cyklista, stál, mohol sa cyklista hneď po obídení autobusu zaraďiť k pravému okraju vozovky, nakoľko v okamihu zrážky došlo pred autobusom, pričom cyklista bol vzdialený 1,1 m od stredovej čiary. Z uvedených dôvodov správne orgány pri posudzovaní priestupku konštatovali, že dopravnú nehodu zaviniť žalobca spolu s cyklistom, t. j. V. H.. Preto správny súd námietky žalobcu ohľadne nedostatočne a úplne zisteného skutkového stavu, ako aj vyhodnotenia jednotlivých dôkazov považoval za neopodstatnené majúť za to, že v danej veci bol úplne a presne zistený skutkový stav veci a pri hodnotení dôkazov správne orgány postupovali v súlade s § 34 ods. 4, ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), keď hodnotili dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Tak, ako uviedol aj žalovaný, znalecké dokazovanie vo veci bolo vykonané znalcom z odboru cestná doprava a to na základe tých skutočností a dôkazov, ktoré sú obsahom pripojených administratívnych spisov. Znalec pri vykonávaní znaleckej činnosti musí postupovať v súlade so zákonom č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Je povinný znaleckú činnosť vykonávať osobne, riadne, v určenej lehote, účelne, hospodárne. Aj podľa názoru správneho súdu odborný posudok znalca z odboru cestná doprava bol vypracovaný v súlade s obsahom administratívnych spisov a napokon treba uviesť aj to, že znalecký posudok je listinným dôkazom, ktorý správny orgán musí hodnotiť tak, ako každý iný listinný dôkaz.

3. Správny súd ďalej uviedol, že v danom prípade vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky tým, že porušil všeobecne záväzne právne predpisy o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikla dopravná nehoda pri ktorej sa inému ublížilo na zdraví a inému bola spôsobená škoda na majetku.

Správny súd námietky žalobcu uvedené v žalobe považoval za neopodstatnené, lebo v danom prípade správnymi orgánmi bol zistený úplne skutkový stav veci, správne orgány vyvodili zo zisteného skutkového stavu správny záver, že žalobca sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona o priestupkoch, za ktorý mu bola uložená pokuta v súlade s § 22 ods. 2 písm. c) zákona o priestupkoch. Odôvodnenie rozhodnutia žalovaného má náležitosti, ktoré vyžaduje § 46 ods. 3 správneho poriadku, pretože žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutie sa vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré boli vznesené v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Prvostupňový správny orgán takisto v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a vykonané dôkazy hodnotil podľa správnej úvahy, vysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu.

4. S námietkou žalobcu, že v konaní a predovšetkým v rozhodnutí samotného žalovaného je vada, na ktorú treba prihliadať, pretože z výroku rozhodnutia nie je zrejme ako rozhodol, keďže nie je uvedené, či rozhodnutie bolo zmenené, potvrdené, lebo zmenená bola iba časť výroku ohľadne náhrady trov konania, sa správny súd nestotožnil, pretože žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku a zmenil iba výrok o náhrade trov priestupkového konania, ale v ostatnej časti ako uviedol rozhodnutie je nezmenené, to znamená, že v ostatnej časti výrok ostáva tak, ako je uvedený v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu.

5. O trovách konania žalobcu správny súd rozhodol podľa § 167 S.s.p. tak, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania, pretože v konaní nebol úspešný.

6. Proti rozsudku správneho súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) a písm. h) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenie veci a že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie.

7. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ doslovne zopakoval žalobné body a namietal, že vzhľadom na ním poukazované rozpory vo výpovediach účastníkov dopravnej nehody a svedkov, správny orgán nemohol správne vyhodnotiť skutkový stav a zároveň znalec, pokiaľ tento vychádzal z týchto výpovedí, nemohol svoj znalecký posudok vyhotoviť riadne s opísaním reálneho skutkového stavu. Za danej situácie, keď i zo znaleckého posudku vyplýva, že k dopravnej nehode došlo nesprávnou technikou jazdy cyklistu, nemal byť uznaný vinným zo spáchania priestupku.

8. Sťažovateľ ďalej namietal, že v priestupkovom konaní prostredníctvom právneho zástupcu žiadal opätovne za jeho prítomnosti vypočuť všetkých účastníkov, ako aj svedkov a prípadne vykonať konfrontáciu na odstránenie rozporov, pričom správne orgány oboch stupňov nevenovali týmto návrhom žiadnu pozornosť a rovnako im nevenoval žiadnu pozornosť ani správny súd.

9. V pokračovaní kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že správny orgán sa vôbec nevysporiadal s jeho námietkami, neodôvodnil riadne svoje rozhodnutie, v ktorom absentovala správna úvaha, ktorou sa správny orgán riadil. Uviedol, že právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia patrí medzi základne zásady spravodlivého konania, ktoré práva mu boli upreté, a to i správnym súdom.

10. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal závery správneho súdu ohľadne výroku odvolacieho správneho orgánu, kde nebolo uvedené, či rozhodnutie bolo zmenené alebo potvrdené, pretože zmenená bola len časť výroku ohľadne náhrady trov konania, pričom odvolací správny orgán uviedol, že rozhodnutie v ostatnej časti ostáva „nezmenené“, ktorý výrok správny poriadok, ani iné právne predpisy nepoznajú. V uvedenom kontexte poukázal na závery rozhodnutí Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 5Sžf/144/2013, sp. zn. 5Sžf/38/2012 a sp. zn. 5Sžf/48/2014, podľa ktorých: „Ako vyplýva z citovaných ustanovení zákona o správe daní ako aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí preto v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Výrok rozhodnutia musí byť vždy určitý a presný. Túto

požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutia odvolacieho orgánu, a to preto, aby účastník konania mohol jednoznačne a určite poznať konečný výsledok konania bez toho, aby musel práčne porovnávať znenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov. Rovnako je nevyhnutné, aby z výroku rozhodnutia bolo jasné, kto je adresátom rozhodnutia (účastník konania) a čo sa rozhodnutím zakladá, mení alebo ruší (konkrétne právo alebo povinnosť), resp. autoritatívne potvrdzuje. Výrok rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu musí obsahovať rozhodnutie, či sa prvostupňové rozhodnutie potvrdzuje a odvolanie zamietá, či sa prvostupňové rozhodnutie mení (a ako) alebo či sa prvostupňové rozhodnutie zrušuje." Sťažovateľ uzavrel, že žalovaný zmenil časť rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, ale prvostupňové rozhodnutie v časti, ktoré nemenil, nepotvrdil tak, ako to zákon vyžaduje a odvolanie nezamietol; čo má za následok nezákonnosť rozhodnutia.

11. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti odkázal na svoje vyjadrenie k žalobe z 23. marca 2016; zotrval na závere, že sťažovateľ sa dopustil priestupku tak, ako je uvedené v preskúvanom rozhodnutí a navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu potvrdil, ako vecne správny.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 30. apríla 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

13. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Sťažnostné dôvody kasačný súd zhrnul do dvoch zásadných okruhov, a to námietky porušenia práva sťažovateľa na obhajobu a s tým súvisiaci nedostatočne zistený skutkový stav; a námietka formálnych nedostatkov preskúvaného rozhodnutia.

14. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného mal kasačný súd osvedčené, že sťažovateľ spochybňoval závery znaleckého posudku (vyjadrenie z 20. marca 2015), ako aj, že právny zástupca sťažovateľa v administratívnom konaní na pojednávaní 26. marca 2015 žiadal vypočuť svedkov dopravnej nehody, ako aj druhého účastníka, a na základe toho dopočuť znalca k vypracovanému znaleckému posudku, resp. nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie. Uvedeným návrhom obvineného na doplnenie dokazovania nebolo zo strany žalovaných správnych orgánov vyhovené, pričom v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, ako aj v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu (žalovaného) absentuje akékoľvek zdôvodnenie, ako sa s uvedeným návrhom na doplnenie dokazovania správny orgán vysporiadal.

15. Podľa § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch má obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky.

16. Súčasťou práva obvineného na obhajobu je aj právo navrhovať dôkazy na svoju obhajobu. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Správne orgány sú počas konania povinné dať možnosť účastníkovi, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať a za týmto účelom navrhovať dôkazy. Povinnosťou správneho orgánu následne je navrhovanými dôkazmi sa riadne zaoberať a tieto buď vykonať alebo sa vysporiadať s dôvodmi ich nevykonania v rozhodnutí. O tom, či bude ten-ktorý dôkaz vykonaný alebo nie, rozhoduje správny orgán, pričom je povinný prihliadať na hospodárnosť a rýchlosť konania, účelnosť dôkazov, ale najmä tiež na skutočnosť, že účelom správneho

konania je spoľahlivé zistenie skutkového stavu. Tu je potrebné vychádzať zo zásady, že aj keď právomoc správneho orgánu rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie priestupku ako aj výbere dôkazných prostriedkov vyplýva z jeho vrchnostenského postavenia, ako aj z vyšetrovacieho princípu, musí túto svoju právomoc uplatňovať tak, aby v konaní o priestupkoch rešpektoval procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady právneho konania a čl. 6 ods. 1 Dohovor. K porušeniu práva na spravodlivý proces obvineného z priestupku dochádza napríklad vtedy, ak správny orgán obmedzí právo osôb, ktoré čelia obvineniu z priestupku, vypočúvať alebo dať vypočúť svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a vypočutie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe (primerane rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 4As/2/2005 z 20. januára 2006). V takom prípade je totiž vysoká pravdepodobnosť, že záver o skutkovom stave bude prijatý len na základe jednostranných dôkazov. Tento právny názor súdu je príkladom interpretácie práva obvineného v súlade s čl. 6 ods. 3 Dohovoru.

17. Skutočnosť, že správny orgán nevykonal sťažovateľom navrhnuté dôkazy, menovite vypočutie svedkov na pojednávaní s možnosťou konfrontácie, a zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia tento postup nezdôvodnil, je porušením práva na obhajobu sťažovateľa. Navyše, z obsahu vyjadrení svedkov dopravnej nehody (L. O. F. L. Z.) vyplýva rozpor ohľadne hustoty premávky na inkriminovanom mieste, čo malo byť faktorom ovplyvňujúcim správanie sa vodičov. Z vyjadrení sťažovateľa a cyklistu V. H. vyplýva rozpor v správaní sa účastníkov dopravnej nehody. Uvedené rozpory bolo potrebné zo strany správneho orgánu odstraňovať, resp. sa s nimi vysporiadať (vysvetliť ich), pričom minimálne vo vzťahu k priamym účastníkom dopravnej nehody (sťažovateľ a cyklista) sa javí ako vhodné vykonať konfrontáciu, a to najmä v nadväznosti na opakované sťažovateľom opisované správanie cyklistu, ktorý mal náhle, bez akéhokoľvek znamenia, zmeniť smer jazdy a „vojsť pred auto sťažovateľa“. S nosnou obranou sťažovateľa sa žalovaný nevysporiadal, túto vo svojom rozhodnutí odmietol, a to bez bližšej úvahy, ako k uvedenému záveru dospel. Kasačný súd v tomto kontexte poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 6Sžo/414/2009 z 22. septembra 2010, podľa ktorého je úlohou správneho orgánu prostredníctvom dokazovania vysporiadať sa s tvrdeniami účastníkov konania a náležite zistiť skutkový stav. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov až potom, ako vykoná všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch.

18. V uvedenom kontexte poukazuje kasačný súd na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 3Sžo/133/2010 z 8. februára 2011, podľa ktorého, ak sú pochybnosti o príčinách dopravnej nehody, je táto skutočnosť dôvodom na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a postihu za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Možno preto uzavrieť, že v kontexte sťažovateľom namietaných rozporov vo výpovediach svedkov a najmä vzhľadom na rozpor vo výpovedí sťažovateľa a cyklistu V. H., ktoré neboli odstránené, potom možno konštatovať, že skutkový stav, ktorý tvorí základ napadnutého rozhodnutia, nebol náležite zistený, čo je samé o sebe dôvodom na zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

19. Námietskou formálnych nedostatkov preskúmaného rozhodnutia sa kasačný súd viac nezaoberal, nakoľko táto je, vzhľadom na závery kasačného súdu obsiahnuté v bodoch 17. a 18, viac bezpredmetná.

20. Záverom kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 8Sžf/10/2013 z 12. decembra 2013 a rozsudok č. k. 4Sž/168/1996, zverejnený v ZSP 10/1997, s. 21, na podklade ktorých možno pripustiť výnimku zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 134 ods. 1 S.s.p. (pôvodne § 249 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok), a ktorú predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, na ktoré musí prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala, a poukazuje na skutočnosť, že súčasťou preskúmaného rozhodnutia je záver správneho orgánu, že cyklista V. H. spoluzavinil predmetnú dopravnú nehodu, pričom však tento nebol účastníkom konania, nebolo mu umožnené k obvineniu zo spoluzavinenia dopravnej nehody sa vyjadriť, ani mu nebolo doručené rozhodnutie správneho orgánu. Navyše, ako vyplýva z pripojeného administratívneho spisu žalovaného č. KRPZ-KE-OPO-104/2015, rozhodnutím č. KRPZ-KE-OPO-104-002/2015 zo 14. apríla 2015 bolo disciplinárne konanie voči V. H. podľa § 56 ods. 1 zákona č. 73/1998

Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície pre podozrenie zo spáchania priestupku porušením ust. § 3 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z., čím takto naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch, zastavené so záverom, že jednoznačnou príčinou vzniku dopravnej nehody je porušenie ust. § 14 ods. 1 a § 15 ods. 3, ods. 5 písm. b) a písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. vodičom - sťažovateľom. Preskúmané rozhodnutie žalovaného (prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok (viď. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo-o-ks/126/2006 z 21.marca 2007)) v nadväznosti na disciplinárne rozhodnutie č. KRPZ-KE-OPO-104-002/2015 zo 14. apríla 2015, predstavuje vo vzťahu k V. H. porušenie zásady ne bis in idem, ktorá zakazuje dvojité stíhanie, súdenie alebo potrestanie za ten istý skutok tej istej osoby.

21. Na základe uvedených skutočností dospel kasačný súd k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného nie je v súlade so zákonom, a keďže správny súd žalobu zamietol, v súlade s ustanovením § 462 ods. 2 S.s.p. zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že podľa § 191 ods. 1 písm. e) a písm. g) S.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. V ďalšom konaní bude úlohou žalovaného opätovne rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa s tým, že je viazaný právnym názorom kasačného súdu. Žalovaný zohľadní vytýkaný nedostatok ohľadne vyslovenej spoluviny V. H., pričom bude vychádzať zo záverov rozhodnutia č. KRPZ-KE-OPO-104-002/2015 zo 14. apríla 2015; ako aj zohľadní odkazované závery kasačného súdu ohľadne porušenia práva sťažovateľa na obhajobu a s tým súvisiacu potrebu doplnenia dokazovania za účelom odstránenia rozporov. Kasačnému súdu sa javí vhodné doplniť dokazovanie v naznačenom smere za prítomnosti znalca tak, aby tento mohol v nadväznosti na novo zistené skutočnosti eventuálne doplniť svoj znalecký posudok č. 4/2014 z 18. januára 2015.

23. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 k § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal úplnú náhradu trov kasačného konania, ako náhradu trov konania pred správnym súdom. (§ 175 ods. 1 S.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 S.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e prípustný